

Downloaded via the EU tax law app / web

ENERĢLADVOKĀTA M. POJAREŠA MADURU

[M. POIARES MADURO] SECINĀJUMI,

sniegti 2008. gada 12. jūnijā (1)

Lieta C-288/07

Commissioners of Her Majesty's Revenue & Customs

pret

Isle of Wight Council,

Mid-Suffolk District Council,

South Tyneside Metropolitan Borough Council,

West Berkshire District Council

(High Court of Justice (England & Wales), Chancery Division (Apvienotās Karalistes) līgums sniegt
prejudiciālu nolēmumu)

Pievienotās vārtības nodoklis – Darbības, kurās iesaistās publisko tiesību subjekti – Maksas
autostāvvietas – Konkurences traucējumi

1. Jautājumi, kas ir šī līguma sniegt prejudiciālu nolēmumu priekšmets, attiecas uz to, kā interpretēt 4. panta 5. punkta otro daļu Padomes 1977. gada 17. maija Sestajā direktīvā 77/388/EEK par to, kā saskaņojami dalībvalstu tiesību akti par apgrozījuma nodokļiem – Kopējā pievienotās vārtības nodokļu sistēma: vienota aprēķinu bāze (2) (turpmāk tekstā – “Sestā direktīva”), kurā paredzēts uzlikt PVN publisko tiesību subjektiem attiecībā uz darbībām, kuras tie veic valsts iestāžu statusā, ja nodokļa neuzlikšana radītu nozīmīgus konkurences traucējumus. Tādējādi Tiesai ir jāprecizē nosacījumi attiecībā uz šo atkāpi no noteikuma par nodokļa neuzlikšanu publisko tiesību subjektiem saistībā ar darbībām, ko tie veic valsts iestāžu statusā; šis noteikums ir paredzēts minētā panta pirmajā daļā. Citiem vārdiem sakot, Kopienas tiesai ir jāprecizē kritēriji, pēc kuriem tiek atkārtoti ieviests vispārējais princips par saimnieciskās darbības aplikšanu ar PVN.

I – Atbilstošās tiesību normas, pamata lietas fakti un prejudiciālie jautājumi

2. Pamata lieta attiecas uz automašīnu slēgto stāvlaukumu (autostāvvietu) apsaimniekošanu, ko veic Ētiras Lielbritānijas un Ziemeļrīgas Apvienotās Karalistes vietējās pavaldes iestādes – *Isle of Wight Council, Mid Suffolk District Council, South Tyneside Metropolitan Borough Council, West Berkshire District Council* (3). Privātais sektors sniedz līgumgus pakalpojumus katrā no teritorijām, ko pavalda vietējās iestādes.

3. Vēsturiski vietējās pašvaldības uzskatīja sevi par PVN maksātāju attiecībā uz maksājumiem, ko veic šā aprīkojuma lietotāji. PVN tika iekārtots klientu rīcībā, un pēc tam iekārtotie nodokļi tika atdoti Apvienotās Karalistes nodokļu administrācijai.

4. Tātad, pamatojoties uz Sestās direktivas 4. panta 5. punkta pirmo daļu, atbildētājam pamata lietā uzskata, ka tām ir tiesības uz iepriekš samaksātu PVN atmaksu, jo šajā pantā ir noteikts, ka “valstis, reģionālās un vietējās pārvaldes iestādes, kā arī citus publisko tiesību subjektus neuzskata par nodokļa maksātājiem attiecībā uz darbībām vai darījumiem, kuros tās iesaistās kā valsts iestādes, pat ja tās šo darbību vai darījumu sakarā iekasē nodokļus, nodevas, ziedojumus vai maksājumus”.

5. Tomēr Sestās direktivas 4. panta 5. punkta turpmākajās daļās ir paredzēts, ka zināmos apstākļos šie subjekti turpina maksāt PVN. Ir norādīts šādi:

“Tomēr, iesaistoties šādās darbībās vai darījumos, tās uzskata par nodokļa maksātājiem attiecībā uz minētajām darbībām vai darījumiem, ja to uzlikšana par personām, kas nav nodokļu maksātāji, radītu nozīmīgu konkurences traucējumus.

Katrā ziņā šīs iestādes uzskata par nodokļa maksātājiem attiecībā uz D pielikumā uzskaitītajām darbībām, ja tās neveic tik niecīgu apjomu, ka ir nenozīmīgas.

Dalībvalstis var uzskatīt tās šo organizāciju darbības, kuras atbrīvotas no nodokļiem saskaņā ar 13. vai 28. pantu, par darbībām, kurās tās iesaistās kā valsts iestādes.”

6. Uzskatot, ka tās neatbilst nosacījumiem, kas noteikti dažādajām atkāpēm no noteikuma par nodokļa neuzlikšanu un kas šajā sakarā guvuši apstiprinājumu spriedumā lietā *Fazenda Pública* (4), vietējās iestādes lūdz kompetentajām nodokļu iestādēm (*The Commissioners of Her Majesty's Revenue & Customs*; Viņas Augstības lēkumu un muitas dienests, apelācijas sūdzības iesniedzēja pamata lietā) atmaksāt kopš 2000. gada samaksāto PVN. Tās uzskata, ka nodokļa neuzlikšana nerada nekādas konkurences traucējumus un *a fortiori* nekādas nozīmīgas konkurences traucējumus teritorijās, ko tās pārvalda.

7. *Commissioners* atteicās veikt atmaksu. Kad bija izskatīta prasība, ko vietējās iestādes par šo lēmumu bija iesniegušas *VAT and Duties Tribunal* (PVN un nodokļu tiesa), apelācijas sūdzības iesniedzēja iesniedza apelācijas sūdzību *High Court of Justice (England and Wales), Chancery Division* (Apvienotā Karaliste), kura nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādas prejudiciālos jautājumus:

“1) Vai jēdziens “konkurences traucējumi” ir jēnosaka, ņemot vērā katru attiecīgo publisko tiesību subjektu, tādējādi, ka šajā lietā tas ir interpretējams saistībā ar teritoriju vai teritorijām, kurās attiecīgais tiesību subjekts apsaimnieko autostāvvietas, vai saistībā ar dalībvalsts teritoriju kopumā?

2) Ko nozīmē vārds “radītu”? It īpaši, kāda varbūtība vai ticamības pakāpe tiek prasīta šā nosacījuma izpildei?

3) Ko nozīmē vārds “nozīmīgas”? It īpaši, vai vārds “nozīmīgas” attiecas uz tūdu ietekmi uz konkurenci, kas nav nenozīmīga, vai vismaz “ievērojamu” vai “izņēmuma” rakstura ietekmi?”

II – Juridiskā analīze

A – Par pirmo prejudiciālo jautājumu

8. Ar šo jautājumu iesniedzāt tiesa būtībā vālas noskaidrot, vai Sestās direktivas 4. panta 5. punkta otrajā daļā minētais pieņēmums nozīmē, ka iespējams konkurences traucējums, kuru izraisa nodokļa neuzlikšana publisko tiesību subjektu, kas veic atsevišķas darbības kā valsts iestādes, ir jāvērtē vietējā mērogā, ievērojot konkurences apstākļu definīciju attiecīgajā tirgū, vai arī tikai saistībā ar attiecīgo darbību.

1) Ievada apsvērumi par Sestās direktivas 4. panta 5. punkta struktūru

9. Lai atbildētu uz pirmo jautājumu, ir jāatgādina Sestās direktivas 4. panta 5. punkta struktūra. Ar šo pantu ir paredzēts noteikums par publisko tiesību subjektu tās darbības, ko tie veic, rēķinoties valsts iestāžu statusā, neaplikšanu ar PVN. Atkāpjoties no šā noteikuma, kurš izklāstīts Sestās direktivas 4. panta 5. punkta pirmajā daļā, tā pašā panta otrajā daļā ir paredzēts, ka šādiem subjektu tomēr ir jāmaksā PVN, ja nodokļa neuzlikšana par attiecīgajām darbībām radītu nozīmīgu konkurences traucējumu. Šo vispārīgo izņēmumu turklāt papildina trešā daļa, kurā ir noteiktas atsevišķas darbības, par kurām publisko tiesību subjektu, lai gan tie šīs darbības veic kā valsts iestādes, tomēr uzliek PVN. Tātad, ja šīs darbības nav nozīmīgas, dalībvalstis, ja vālas, tām var PVN nepiemērot.

10. Tādējādi Sestās direktivas 4. panta 5. punkta dažādas daļas ir cieši saistītas. Lai piemērotu šā panta otro daļu, darbībām ir jāietilpst pirmajā daļā minētajā piemērošanas jomā. Tiesa ir interpretējusi šo tiesību normu tādējādi, ka tajā nodokļa neuzlikšanai ir izvirzīti divi kumulatīvi nosacījumi. Pirmkārt, darbības ir jāveic publisko tiesību subjektam, un, otrkārt, minētās darbības šim subjektam ir jāveic, rēķinoties valsts iestādes statusā. Turpinājumā ir precizēts, ka attiecīgās darbības ir tās, kurās šie subjekti iesaistās saskaņā ar savu pašo tiesisko režīmu, izņemot darbības, kuras tie veic ar tādēļ pašiem juridiskiem nosacījumiem kā privāti uzņēmumi (5).

11. Šajā sakarā un saskaņā ar Eiropas Kopienų Komisijas iesniegtiem apsvērumiem šajā gadījumā ir iespējams apšaubīt minēto nosacījumu izpildi attiecībā uz autostāvvietas nodrošināšanu, ko veic vietējās iestādes. Precīzāk, nav droši, ka autostāvvietu nodrošināšana irpus ielām atbilst publiskās tiesību subjekta pašajam tiesiskajam režīmam. Tomēr, tā kā valsts tiesa nav iesniegusi šo jautājumu Tiesai un tā kā minēto nosacījumu izpilde ir jāpārbauda valsts tiesai (6), tad nav lietderīgi šo problēmu izskatīt šķēķ.

2) Sestās direktivas 4. panta 5. punkta otrās daļas interpretācija

12. Kā norādīts iepriekš, galvenais šajā lietā uzdotais jautājums rosina Tiesu lemt par pieeju, kādā jāizvēlas, nosakot, vai pastāv nozīmīgu konkurences traucējums, kas minēts Sestās direktivas 4. panta 5. punkta otrajā daļā, atkāpjoties no tā pašā panta pirmajā daļā paredzētā noteikuma par nodokļa neuzlikšanu publisko tiesību subjektu, kas rēķina valsts iestāžu statusā.

13. Lietas dalībnieku uzskati šajā jautājumā daļēji. Atbildētājam pamata lietā un Itālijas valdība atbalsta pieeju saistībā ar konkurenci, kam vajadzīga konkrēta un iepriekšēja attiecīgā tirgus analīze, lai noteiktu, vai minēto darījumu ir jāapliek ar PVN, bet apelācijas sūdzības iesniedzējs pamata lietā dod priekšroku fiskālajai pieejai, kas balstīta uz attiecīgo darbību. Apvienotā Karaliste turklāt vērš uzmanību uz to, cik grūti ir piemērot konkurences kritērijus nodokļu jomā. Ņirja mēģina saskaņot šīs nostājas, norādot, ka šīs iespējas daļēji baltis var izvēlēties pēc saviem ieskatiem.

14. Kā tiks pierādīts, fiskālajai pieejai ir jābūt pārsvarā. Sestajā direktīvā noteiktās nodokļu sistēmas mērķis ir aplikt ar PVN visas saimnieciskās darbības. Sestās direktivas 2. pantā ir

norādīts, ka pievienotās vārdbas nodoklis jāmaksā par preču piegādi vai pakalpojumu sniegšanu, ko par atlīdzību attiecīgās valsts teritorijā veicis nodokļu maksātājs, kas kļūst rīkojas, un par preču ieviešanu. Tikai atkāpjoties no šīs vispārīgās noteikuma, atsevišķas darbības ir izslēgtas no PVN piemērošanas jomas. Šajā ziņā Sestās direktivas 4. panta 5. punkta pirmajā daļā noteikts, ka par darbībām, kuras publisko tiesību subjekts veic, rīkojoties valsts iestādes statusā, nodokli neuzliek. Savukārt, pat ja ir izpildīti nosacījumi šai atkāpei no nodokļa piemērošanas, Kopienas likumdevējs ir uzskatījis par vajadzīgu šo panta trešajā daļā atstāt spēkā nodokļa uzlikšanu par dažām no šīm darbībām. Tiktāl, ciktāl Sestās direktivas 4. panta 5. punkts – neatkarīgi no tā, daļas – attiecas uz tiem pašiem subjektiem, kas rīkojas valsts iestāžu statusā, vienīgais pamatojums atšķirīgam nodokļu režīmam saistībā ar attiecīgām darbībām, kas noteikts dažādās daļās, var balstīties tikai uz šo dažādo darbību atšķirīgo raksturu. Šo nostāju apstiprina Tiesa, kas norāda, ka mērķis nodokļa atkārtotai uzlikšanai, kas paredzta Sestās direktivas 4. panta 5. punkta trešajā daļā, ir nodrošināt, lai “dažas saimnieciskās darbības kategorijas, kuru nozīmība izriet no to mērķa, nebūtu atbrīvotas no PVN” (7).

15. Sestās direktivas 4. panta 5. punkts paredz, ka atkāpes no saimniecisku darbību aplikšanas ar PVN jāga ir balstīta uz vajadzību, ka darbības, ko publisko tiesību subjekti veic kā valsts iestādes, ir galvenokārt reglamentējoša rakstura darbības, kuras saistītas ar valsts varas pilnvaru izmantošanu. Šajos apstākļos šo darbību neaplikšanai ar PVN nav potenciāli konkurenci traucējošas ietekmes uz privātā sektora darbībām, jo tās parasti ekskluzīvā vai gandrīz ekskluzīvā veidā uzēmas publiskais sektors. Tādējādi tiek ieviesta nodokļu neitralitāte.

16. Tomēr šīs pieņēmums paliek vajadzīgs pieņēmums. Tā kā tādā publisko tiesību subjektu, kas rīkojas valsts iestāžu statusā, definīcija ir balstīta uz Kopienas kritērijiem, bet ir atkarīga no katras dalībvalsts iekšējās organizācijas, pastāv liela iespēja, ka dažas no šīm darbībām, kuras veic minētās publiskās personas, ir uzticētas arī privātajam sektoram. Galvenokārt saimnieciskā rakstura darbības faktiski var atbilst Sestās direktivas 4. panta 5. punkta pirmajā daļā paredzētās atkāpes nosacījumiem, jo valsts tiesību subjektam ir jābūt rīkojas saskaņā ar “savu pašo tiesisko režīmu”, kur šāda režīma pamatā atbilstoši Tiesas judikatūrai liek darbību kvalificēt kā veiktu valsts iestādes statusā. Nodokļa neuzlikšana par šādām – galvenokārt saimnieciskām – darbībām var radīt konkurences traucējumu, jo minētās darbības kā paralēlas vai pat kā pamatdarbības parasti veic vai var veikt privātais sektors. Tādējādi nodokļa neuzlikšana izraisītu novirzi no PVN sistēmas, kas pirmām kārtām ir balstīta uz nodokļu neitralitātes principu.

17. Tieši no šīs iespējas Kopienas likumdevējs ir vajadzīgs izvairīties, Sestās direktivas 4. panta 5. punkta trešajā daļā paredzot PVN uzlikšanu par atsevišķām darbībām, kas precīzi uzskaitītas šīs direktivas D pielikumā. Tās ir telekomunikācijas; gāzes, elektrības un tvaika piegāde; preču pārvadājumi; ostu un lidostu pakalpojumi; pasažieru pārvadājumi; jaunu preču, kuras ražotas pārdošanai, piegāde; lauksaimniecības intervences aģentūru darbības ar lauksaimniecības produktiem, kuri veikti, pildot regulas par šo produktu tirgus kopēju organizāciju; tirdzniecības gadatirgu un izstāžu rīkošana; noliktavu vadīšana; komerciālu reklāmas organizāciju darbība; ceļojumu aģentūru darbība; darbiniekiem paredzētu veikalu, kooperatīvu un uzņēmumu nodarbinātību, kā arī līdžu veidojumu vadīšana un radio un televīzijas uzņēmumu darbības, izņemot tos, kuri aprakstīti 13. panta A daļas 1. punkta q) apakšpunktā. No šīs daļas skaidri izriet, ka nodokļa uzlikšana nav atkarīga no tā, vai pastāv faktiskā vai potenciālā konkurence atsevišķos vietējos tirgos, kuros minētās darbības tikpat labi var veikt publisko tiesību subjekti saskaņā ar savu pašo tiesisko režīmu. Svarīgs ir tikai attiecīgās darbības raksturs.

18. Tādējādi Sestās direktivas 4. panta 5. punkta otrā daļa, kurā tāpat kā šo panta trešajā daļā ir noteikta atkāpe no nodokļa neuzlikšanas, ir jāinterpretē tā, ka tās pamatā ir tāda pati

doma kā trešajā daļā, proti, atkaroti ieviest principu par saimnieciskā rakstura darbību aplūkšanu ar PVN.

19. Šajā ziņā konkurences traucējuma kritērijs ir paredzēts vienīgi, lai palīdzētu kompetentajam valsts iestādam noteikt, par kādam darbībā un par kādam nav jāpiemēro PVN. Konkurences traucējuma jēdziens nav paredzēts kā princips, kas regulētu pašas ekonomiskās situācijas, piemēram, aizliegtas vienošanās vai dominājošā stāvokļa āunprātīgu izmantošanu, bet gan kā papildu kritērijs, kas ir daļēbvalstu rēcība PVN režīma īstenošanai, lai tās varētu noteikt, par kuru darbību veikšanu ir jāpiemēro PVN (8). Tādējādi šis kritērijs atbilst Kopienas nodokļu politikai, kurā atbilstoši nodokļu neitralitātes principam ir paredzēts uzlikt pievienotās vērtības nodokli par visām saimnieciskajām darbībām.

20. Turklāt tikai šā pieeja ļauj nodrošināt vienkrāsības principu, kas saistīts ar vajadzību ievērot tiesisko drošību nodokļa iekasēšanā. Šos principus ievērojami apdraudtu atsevišķa konkurences situāciju analīze konkrētos tirgos. Šajā sakarā un papildus jāmin, ka izvēlītajai pieejai ir tādā priekšrocība, ka tā kompetentajam valsts iestādam nerada pašlielas administratīvas izmaksas.

21. Ar Sestās PVN direktīvas 4. panta 5. punkta otrā daļa ir jāinterpretē tā, ka daļēbvalstīm, ievērojot rēcības brīvību, kas tām piešķirta šā panta īstenošanai (9), jāemot vērā attiecīgo darbību, ir jānosaka, vai pastāv konkurences traucējuma risks, ja publisko tiesību subjektiem, kuri veic šo darbību, rēkojoties kā valsts iestādes, neuzliek PVN.

B – Par otro prejudiciālo jautājumu

22. Ar otro jautājumu valsts tiesa interesējas par to, kā ir piemērojama frāze “radītu nozīmīgus konkurences traucējumus”, kas minēta Sestās direktīvas 4. panta 5. punkta otrajā daļā. Tā vēlas noskaidrot, vai šā norma attiecas vienīgi uz faktiski konkurenci vai ietver arī potenciālu konkurenci.

23. Tas, ka tiek ņemta vērā potenciālā konkurence, loģiski izriet no interpretācijas, kas izraudzta saistībā ar pirmo jautājumu. Tiktāl, ciktāl galvenais ir jautājums par darbību, konkurences stāvoklis atsevišķā vietā jeb tirgū nav svarīgs.

24. It pašli Tiesa jau ir precizējusi, ka ar Sestās direktīvas 4. panta 5. punkta otro daļu “tādējādi, lai nodrošinātu nodokļu neitralitāti, kas ir Sestās direktīvas galvenais mērķis, ir paredzēts stāvoklis, kad publisko tiesību subjekti saskaņā ar savu pašli tiesisko režīmu veic darbības, kurās, konkurējot ar tiem, var iesaistīties arī privātpersonas saskaņā ar privāttiesību režīmu vai arī pamatojoties uz administratīvām koncesijām” (10). Ja būtu jāņem vērā tikai faktiskā konkurence, nodokļu neitralitāte vairs nebūtu saglabāta, jo faktiskā konkurence vien izslēdz to, ka tiek ņemta vērā tādā atsevišķā privātu uzņēmumu vīlība vai tādā tādā iesaistīšanās, kuriem katrā ziņā būtu jāmaksā PVN.

25. Turklāt ģenerālvokāte Kokote [Kokott] uzsver: “Pat ja pašreiz neviens konkurents nepiedāvā ar PVN apliekamus konkurējošus pakalpojumus, risks radīt konkurences traucējumus var būt reāls. Nevienlīdzīga sēkotnāji situācija pati par sevi var atturēt potenciālos konkurentus iesaistīties tirgū [...] (11).”

26. Tādējādi un atbilstoši Komisijas atbalstītajai nostājai vērdi “radītu” ir jāsaprot tā, ka tajā ietilpst gan faktiskā, gan potenciālā konkurence tiktāl, ciktāl pēdējā minētā ir reāla.

C – Par trešo prejudiciālo jautājumu

27. Trešais iesniedzējtiesas jautājums ir par frāzes “nozīmīgi konkurences traucējumi” nozīmi. Vai šī frāze attiecas tikai uz tūdu ietekmi uz konkurenci, kas nav nenozīmīga, vai tikai uz “izņēmuma” sekām, kas pārsniedz traucējumu, kādi parasti rodas, vienā tirgū līdzes pastāvot pakalpojumu sniedzējiem, kuriem piemēro nodokli, un citiem, kuriem nodokli nepiemēro?

28. Jāatzīst, ka mana pirmā reakcija būtu atbildēt: nedz vienu, nedz otru. Protams, tieši tāda ir Kopienų likumdevēja griba – dot priekšroku tādām vārdam kā “nozīmīgi”, ar to saprotot konkurences traucējumu, kas droši vien pārsniedz nenozīmīgu, bet tomēr nav īrkrtīgs. Šajā sakarā atbilde, kādu varētu sniegt uz šo jautājumu, atgādina Bernarda Šova komentāru, ka “nav grūtākā jautājuma par to, uz kuru atbilde ir acīmredzama”.

29. Risks, kas rodas, aizstājot vienu vārdu ar citu, ir izvērēt ties tikpat neskaidru jēdzienu. Man šķiet lietderīgāk vispirms atzīt, ka dažiem jēdzieniem ir tās interpretācijas robežas, kas faktiski nepakāujas nekādai iepriekšējai noteikšanai, tos vispārīgi un abstrakti interpretējot. Tie iegūst nozīmi visā pilnībā tikai brīdī, kad tiek konkretizēti, katrā atsevišķā gadījumā un ņemot vērā tās dokumenta mērķus, kurā tie iekāuti. Šajā ziņā un ņemot vērā šīs lietas apstākļus, vārda “nozīmīgi” interpretācijā ir jāņem vērā rīcības brīvība, kas ar direktīvu ir atstāta dalībvalstīm, lai tās noteiktu, kas ietilpst šajā vārdā saistībā ar tās piemērošanu.

30. Turklāt bieži vien šāda jēdziena interpretāciju var secināt, tikai izmantojot negatīvu definīciju, kurā drīzāk tiek uzsvērts tas, kas šis jēdziens nav, nekā tas, kas šis jēdziens ir. Šajā sakarā un kā ir uzsvērts iepriekš, 4. panta 5. punkta daļas daļas ir cieši saistītas, tāpēc, interpretējot vienu no tām, nevar abstrahēties no visu pārējo minēto daļu interpretācijas. Tādējādi, ja uzskatītu, ka vienīgi ar valsts varas pilnvaru izmantošanu, kas raksturo darbību kā iestādes darbību, tai rīkojoties valsts iestādes statusā, pietiek, lai izslēgtu jebkāda konkurences traucējuma esamību, it paši attiecībā pret privātajiem uzņēmumiem, Sestās direktīvas 4. panta 5. punkta otrā daļa zaudētu lietderīgo iedarbību. Tāpat nevar uzskatīt, ka tāda publiskā tiesību subjekta, kas rīkojas valsts iestādes statusā, izslēgšana no PVN piemērošanas jomas vien radītu konkurences traucējumu, kas pamatotu PVN uzlikšanu atbilstoši Sestās direktīvas 4. panta 5. punkta otrajai daļai. Subjektam, kas rīkojas valsts iestādes statusā, nodoklis ir jāmaksā tikai nozīmīga konkurences traucējuma gadījumā, citādi 4. panta 5. punkta pirmajai daļai tiktu liegta lietderīgā iedarbība. Citādi interpretācija radītu risku iekāut praktiski visus darījumus vai darbības, kuras veic valsts iestāde, kas rīkojas šādā statusā, atkāpes no noteikuma par PVN neuzlikšanu šādiem subjektiem piemērošanas jomā.

31. Vārds “nozīmīgi” nozīmē, ka konkurences traucējums, lai gan tas nav nenozīmīgs vai īrkrtīgs, tomēr nav parasts. Citādi konkretizēt šo jēdzienu ir iespējams tikai katrā atsevišķā gadījumā un ņemot vērā Sestās direktīvas mērķus, kas ir precizēti šo secinājumu pirmajā daļā. Tāpat šajā sakarā jāsecina, ka šāda jēdziena interpretācija ietilpst dalībvalstu rīcības brīvībā, jo tā var iegūt nozīmi tikai piemērošanas aspektā tiktāl, ciktāl minētā interpretācija atbilst precizējumiem Sestās direktīvas mērķiem.

III – Secinājumi

32. ņemot vērā iepriekš izklāstītos apsvērumus, ierosinu Tiesai uz uzdotajiem prejudiciālajiem jautājumiem atbildēt šādi:

1) Padomes 1977. gada 17. maija Sestās direktīvas 77/388/EEK par to, kā saskaņojami dalībvalstu tiesību akti par apgrozījuma nodokļiem – Kopēja pievienotās vērtības nodokļa sistēma: vienota aprēķinu bāze, 4. panta 5. punkta otrā daļa ir jāinterpretē tā, ka dalībvalstīm, ievērojot rīcības brīvību, kas tām piešķirta šajā panta īstenošanai, ņemot vērā attiecīgo darbību, ir jānosaka, vai pastāv konkurences traucējuma risks, ja publisko tiesību subjektiem, kuri veic šo

darb?bu, r?kojoties k? valsts iest?des, neuzliek PVN;

2) v?rds “rad?tu” ir j?saprot t?, ka taj? ietilpst gan faktisk?, gan potenci?l? konkurence tikt?l, cikt?l p?d?j? min?t? ir re?la;

3) v?rds “noz?m?gi” noz?m?, ka konkurences trauc?jums, lai gan tas nav nenoz?m?gs vai ?rk?rt?js, tom?r nav parasts. Š?da j?dziena interpret?cija ietilpst dal?bvalstu r?c?bas br?v?b?, jo t? var ieg?t noz?mi tikai piem?rošanas aspekt? tikt?l, cikt?l min?t? interpret?cija atbilst preciz?tajiem Direkt?vas 77/388 m?r?iem.

1 – Ori?in?lvaloda – fran?u.

2 – OV L 145, 1. lpp. Š? direkt?va v?l?k ir vair?kk?rt groz?ta un atcelta ar Padomes 2006. gada 28. novembra Direkt?vu 2006/112/EK (OV L 347, 1. lpp.). Min?t?s direkt?vas 13. panta 1. punkta otraj? da?? ir burtiski p?r?emti Sest?s direkt?vas 4. panta 5. punkta otr?s da?as noteikumi. Ar? 4. panta 5. punkta trešaj? da?? min?tais D pielikums turpm?k ir Direkt?vas 2006/112 I pielikums.

3 – Turpm?k tekst? – “viet?j?s iest?des” vai “atbild?t?jas pamata liet?”.

4 – 2000. gada 14. decembra spriedums liet? C?446/98 (*Recueil*, I?11435. lpp.).

5 – Iepriekš min?tais spriedums liet? *Fazenda Pública*, 16. un 17. punkts.

6 – 1989. gada 17. oktobra spriedums apvienotaj?s liet?s 231/87 un 129/88 *Comune di Carpaneto Piacentino* u.c., “Carpaneto I” (*Recueil*, 3233. lpp., 16. punkts), un iepriekš min?tais spriedums liet? *Fazenda Pública*, 23. punkts.

7 – Iepriekš min?tais spriedums liet? *Carpaneto I*, 26. punkts, izc?lums mans.

8 – Šaj? sakar? skat. ar? ?ener?ladvok?ta Mišo [*Mischo*] nost?ju 14. un 15. punkt? secin?jumos, kas sniegti liet? C?4/89 *Comune di Carpaneto Piacentino* u.c., “Carpaneto II” (1990. gada 15. maija spriedums, *Recueil*, I?1869. lpp.).

9 – Apstiprin?jumam par š?du dal?bvalst?m pieš?irtu r?c?bas br?v?bu it ?paši skat. iepriekš min?tos spriedumus liet? *Carpaneto I*, 23. punkts; *Carpaneto II*, 13. punkts, un *Fazenda Pública*, 31. un 32. punkts. T?pat ir j?preciz?, ka r?c?bas br?v?ba, kas atz?ta valst?m, t?d?j?di ir plaš?ka saist?b? ar Sest?s PVN direkt?vas 4. panta 5. punkta otro da?u nek? saist?b? ar treš?s da?as transpon?šanu, kur? darb?bas, par kur?m princip? ir j?uzliek nodoklis, iepriekš ir noteicis Kopienu likumdev?js.

10 – Iepriekš min?tais spriedums liet? *Carpaneto I*, 22. punkts. Nodok?u neitralit?tes m?r?is, kas izvirz?ts šaj? da??, ir past?v?gi atg?din?ts, skat. neseno 2006. gada 8. j?nija spriedumu liet? C?430/04 *Feuerbestattungsverein Halle* (Kr?jums, I?4999. lpp., 24. punkts).

11 – 131. punkts secin?jumos, kas sniegti liet? C?369/04 *Hutchison 3G* u.c. (2007. gada 26. j?nija spriedums, Kr?jums, I?5247. lpp.).